

Sygn. akt II AKa 405/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska - Drązek

SO (del.) – Marek Dobrasiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. – Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r.

sprawy: 1) J. B. (1) osk. o czynny z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 2), art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 3), art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 3), art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

2) W. W. (1) osk. o czynny z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 maja 2014 r., sygn. akt XVIII K 71/12

I 1. zmienia zaskarżony wobec oskarżonego J. B. (1) wyrok w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej z punktu XVIII,

- oskarżonego J. B. (1) uniewinnia od popełnienia czynów przypisanych w punktach VIII, X, XI i XII wyroku, kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

2. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie punktu VI i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

3. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,

4. na podst. art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę łączną 9 (dziewięć) lat pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec W. W. (1);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. S. i adw. M. S. z Kancelarii Adwokackich w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu przed Sądem Apelacyjnym;

3. zwalnia oskarżonego J. B. (1) od kosztów sądowych w sprawie, natomiast W. W. (1) od kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami w obu przypadkach obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 1994 r. do października 2000 r. w M., W. i w innych miastach brał udział w zorganizowanej przestępczej grupie zbrojnej z terenu M. mającej na celu popełnianie przestępstw takich jak porwania dla wymuszenia okupu, zmuszanie do płacenia haraczy, napadów rabunkowych, zabójstwa, handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

II. w czerwcu 1997 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, przemocą polegającą na przetrzymaniu i wepchnięciu do samochodu wziął udział w uprowadzeniu mieszkańca Z., G. Ż. i przetrzymywał go przez okres sześciu dni w tym czasie znęcając się nad nim psychicznie i fizycznie poprzez głodzenie i złamanie kości nóg i grożąc pozbawieniem jego życia zmusił członków jego rodziny do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę okupu w kwocie 300.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w nocy z 30 na 31 lipca 1997 r. w P. na terenie bazy Przedsiębiorstwa (...) przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, używając broni palnej w postaci pistoletu nieustalonej marki i przy użyciu przemocy polegającej na skrępowaniu doprowadził do stanu bezbronności dozorcę K. R. (2) i kierowcę W. K. (1), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia dwa (...) z ładunkiem kawy i słodczy o łącznej wartości ok. 550.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w dniu 14 marca 1998 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, wziął udział w napadzie rabunkowym na terenie hurtowni (...) w S., w ten sposób, że po użyciu przemocy wobec dozorcę obiektu, skrępowaniu go i umieszczeniu w szafie sprawcy zabrali w celu przywłaszczenia samochodu ciężarowe marki R. nr rej. (...) i M. nr rej. (...) z naczepami nr rej.: (...) wraz z kontenerami (...) i (...) z ładunkiem odzieży importowanej z C., wszystko o łącznej wartości 546.000 zł na szkodę A. M., W. G. i J. M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w dniu 19 czerwca 1998 r. w miejscowości Z. koło Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki R. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą kontenerową nr rej. (...) z ładunkiem odzieży wszystko o łącznej wartości ok. 300.000 zł na szkodę spółki cywilnej (...) w S. w ten sposób, że po uprzednim umówieniu się z kierowcą wymienionego zestawu, że zgłosi on fałszywe dokonanie napadu na siebie, odebrał go od niego wraz z ładunkiem, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w nocy 19 czerwca 1998 r. w N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, dokonał napadu rabunkowego w ten sposób, że doprowadził przemocą do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk kajdankami E. K., W. K. (2) oraz T. G., a

następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 30.000 zł na szkodę E. i W. K. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w **zw. z art. 65 § 1 k.k.**

VII. w dniu 25 czerwca 1998 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, wziął udział w napadzie rabunkowym na szkodę firmy (...) w ten sposób, że po wejściu do biura firmy położonego przy ul. (...), sprawcy zagrozili pracownikom tej firmy użyciem trzymanej w ręku broni palnej postaci pistoletu a następnie zabrał pieniądze w kwocie 32.125,86 zł na szkodę PHU (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w **zw. z art. 65 § 1 k.k.**

VIII. w nieustalonym dniu jesienią 1999 r. w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, pozbawił wolności nieustalonego mieszkańca B., właściciela hurtowni artykułów chemicznych poprzez przytrzymanie, wepchnięcie do samochodu, wywiezienie do nieustalonego budynku i zamknięcie w piwnicy, a następnie grożąc mu pozbawieniem życia zmusił go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę pieniędzy w kwocie 500.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w nocy z 11 na 12 listopada 1999 r. w W. przy ul. (...). (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, poprzez zerwanie zabezpieczeń włamał się do hurtowni herbaty, użył przemocy polegającej na związaniu i umieszczeniu w zamkniętym pomieszczeniu wobec dozorky obiektu K. M. i kierowcy (...) o nr rej. (...) T. D., a następnie zabrał na szkodę właściciela hurtowni (...) herbatę, kawę i inne produkty spożywcze o łącznej wartości 69.935 zł i wymieniony samochód ciężarowy o wartości ok. 100.000 zł z ładunkiem krzeseł o wartości 754,12 na szkodę firmy (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

X. w dniu 04 sierpnia 1996 r. w miejscowości T. w okolicy N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, dokonał napadu rabunkowego w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji wtargnęli do domu, a następnie po skrupowaniu domowników - J., M., M., A., W. H. i M. K. (1), grożąc użyciem broni palnej i używając przemocy w postaci kopania J. H. (1) i szarpania za włosy M. H., zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 25.000 zł oraz pistoletu m-ki CZ, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XI. w dniu 04 sierpnia 1996 r. w miejscowości T. w okolicy N. działając wspólnie z innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu (...) nr (...) i 12 sztuk amunicji uprzednio zrabowaną J. H. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XII. w nieustalonym okresie czasu w latach 1997-2000 w okolicach M. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, pod pozorem przeprowadzenia przez funkcjonariuszy policji czynności kontroli drogowej zatrzymał samochód ciężarowy typu tir, a następnie przy użyciu przemocy wyciągnął kierowcę tego pojazdu i wywiózł go innym samochodem do lasu i zabrał w celu przywłaszczenia ten samochód z ładunkiem wyrobów cukierniczych o

łącznej wartości nie mniejszej niż 90.000 zł na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIII. w nieustalonym okresie czasu w latach 1997-2000 w okolicach M. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, pod pozorem przeprowadzenia przez funkcjonariuszy policji czynności kontroli drogowej zatrzymał samochód ciężarowy typu tir, a następnie przy użyciu przemocy wyciągnął kierowcę tego pojazdu i wywiózł go innym samochodem do lasu i zabrał w celu przywłaszczenia ten samochód z ładunkiem wyrobów nabiałowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 200.000 zł na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

W. W. (1) został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie od 1995 r. do października 2000 r. w M., W. i w innych miastach brał udział w zorganizowanej przestępczej grupie zbrojnej z terenu M. mającej na celu popełnianie przestępstw takich jak porwania dla wymuszenia okupu, zmuszanie do płacenia haraczy, napadów rabunkowych, zabójstwa, handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

XV. w dniu 25 czerwca 1998 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści _ majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, wzięli udział w napadzie rabunkowym na szkodę firmy (...) w ten sposób, że po wejściu do biura firmy położonego przy ul. (...), sprawcy zagrozili pracownikom tej firmy użyciem trzymanej w ręku broni palnej postaci pistoletu a następnie zabrał pieniądze w kwocie 32.125,86 zł na szkodę PHU (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XVI. w nieustalonym okresie czasu w latach 1997-2000 w okolicach M. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, pod pozorem przeprowadzenia przez funkcjonariuszy policji czynności kontroli drogowej zatrzymał samochód ciężarowy typu tir, a następnie przy użyciu przemocy wyciągnął kierowcę tego pojazdu i wywiózł go innym samochodem do lasu i zabrał w celu przywłaszczenia ten samochód z ładunkiem wyrobów cukierniczych o łącznej wartości nie mniejszej niż 90.000 zł na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XVII. w nieustalonym okresie czasu w latach 1997-2000 w okolicach M. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, pod pozorem przeprowadzenia przez funkcjonariuszy policji czynności kontroli drogowej zatrzymał samochód ciężarowy typu tir, a następnie przy użyciu przemocy wyciągnął kierowcę tego pojazdu i wywiózł go innym samochodem do lasu i zabrał w celu przywłaszczenia ten samochód z ładunkiem wyrobów nabiałowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 200.000 zł na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 6 maja 2014 r., sygn. akt XVIII K 71/2012:

I. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I (punkt II aktu oskarżenia) z tym ustaleniem, że uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie nie wcześniej niż od grudnia 1995 roku do końca września 2000 roku i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 1 maja 2004 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na mocy tych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego J. B. (1) w ramach zarzucanego mu w punkcie II (punkt III aktu oskarżenia) czynu, uznał za winnego tego, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wziął udział w uprowadzeniu mieszkańca Z., G. Ż. i przetrzymywał go przez okres sześciu dni oraz grożąc pozbawieniem jego życia zmusił członków jego rodziny do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę okupu w kwocie 400.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. popełnienia występkę z art. 189 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 19 kwietnia 2010 r. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i wymierzył karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III (punkt IV aktu oskarżenia) i czyn ten zakwalifikował jako zbrodnię z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na mocy wskazanych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV (punkt V aktu oskarżenia) i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na mocy wskazanych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

V. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V (punkt VI aktu oskarżenia) i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na mocy wskazanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI (punkt VII aktu oskarżenia) z tym ustaleniem, że uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w nocy z 18/19 kwietnia 1998 roku oraz przywłaszczył pieniądze w kwocie 40.000 zł i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na mocy wskazanych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego J. B. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VII (punkt VIII aktu oskarżenia) z tym ustaleniem, że eliminował z pierwszej części opisu czynu wyrażenie „w zorganizowanej grupie przestępczej” i czyn ten zakwalifikował jako zbrodnię z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz na mocy wskazanych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII (punkt IX aktu oskarżenia) z tym ustaleniem, że eliminował z pierwszej części opisu czynu wyrażenie „w zorganizowanej grupie przestępczej” i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 189 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 19.04.2010r. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz na mocy wskazanych przepisów skazał go i na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX (punkt X aktu oskarżenia) i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na mocy wskazanych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

X. oskarżonego J. B. (3) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie X (punkt XI aktu oskarżenia) i czyn ten zakwalifikował jako zbrodnię z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65

§ 1 k.k. i na mocy wskazanych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XI. oskarżonego J. B. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XI (punkt XII aktu oskarżenia) z tym ustaleniem, że zmienił kwalifikację prawną czynu i uznał, iż oskarżony dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na mocy wskazanych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. oskarżonego J. B. (1) uznaje za winnego, w ramach zarzucanych mu w punktach XII i XIII czynów (punkt XIII i XIV aktu oskarżenia) tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw, w bliżej nieokreślonej dacie, ale w roku 1997, w okolicach M. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, pod pozorem przeprowadzenia przez funkcjonariuszy policji czynności kontroli drogowej, przy użyciu przemocy dokonali zaboru w celu przywłaszczenia samochodów z ładunkami o łącznej wartości 290.000 zł, a w tym:

- w bliżej nieokreślonym dniu w roku 1997, w okolicach M. pod pozorem przeprowadzenia przez funkcjonariuszy policji czynności kontroli drogowej zatrzymał samochód ciężarowy typu tir, a następnie przy użyciu przemocy wyciągnął kierowcę tego pojazdu i wywiózł go innym samochodem do lasu i zabrał w celu przywłaszczenia ten samochód z ładunkiem wyrobów cukierniczych o łącznej wartości nie mniejszej niż 90.000 zł na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego;

- w bliżej nieokreślonym dniu w roku 1997, w okolicach M. pod pozorem przeprowadzenia przez funkcjonariuszy policji czynności kontroli drogowej zatrzymał samochód ciężarowy typu tir, a następnie przy użyciu przemocy wyciągnął kierowcę tego pojazdu i wywiózł go innym samochodem do lasu i zabrał w celu przywłaszczenia ten samochód z ładunkiem wyrobów nabiałowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 200.000 zł na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego tj. popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanych przepisów skazuje go i wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XIII. oskarżonego W. W. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu w punktach XVI i XVII czynów (punkt XVII i XVIII aktu oskarżenia);

XIV. oskarżonego W. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIV (punkt XV aktu oskarżenia) z tym ustaleniem, że uznaje, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie od czerwca 1998 roku do końca września 2000 roku i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 1 maja 2004 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na mocy tych przepisów skazał go i wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XV. oskarżonego W. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XV (punkt XVI aktu oskarżenia) z tym ustaleniem, że wyeliminował z pierwszej części opisu czynu wyrażenie „w zorganizowanej grupie przestępczej” i czyn ten zakwalifikował jako zbrodnię z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz na mocy wskazanych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XVI. po ustaleniu, że oskarżony K. B., w ramach zarzucanego mu czynu w pkt. XIX aktu oskarżenia, w okresie od września 1999 roku do lipca 2000 roku brał udział w zorganizowanej przestępczej grupie zbrojnej, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonego K. B. umorzył;

XVII. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego J. B. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu J. B. (1) karę łączną w wymiarze 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

XVIII. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego W. W. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu W. W. (1) karę łączną w wymiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XIX. na mocy art. 618 § 1 pkt lik k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. S. kwotę 6.000 zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. B. (1), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. kwotę 6.000 zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu W. W. (1),

XX. na mocy art. 632 pkt. 2 k.p.k. w części uniewinniającej i umarzającej koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa, a na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w pozostałej części zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym zwolnił ich od obowiązku uiszczenia opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego Jerzego Brodowskiego zaskarżył na korzyść oskarżonego J. B. (1) wymieniony w tytule wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w części dotyczącej oskarżonego J. B. (1), tj. w pkt I - XII i XVIII.

Na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 § 2 i § 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, mianowicie przepisu art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez:

a) oparcie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa J. B. (1) jedynie na dowodzie z zeznań świadka koronnego, niewyjaśnienie wszystkich istotnych wątpliwości wynikających z jego zeznań, w szczególności w zakresie wskazywanego przez niego składu osobowego przestępstw, roli poszczególnych osób;

b) naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, w szczególności poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka M. K. (2), w sytuacji, gdy zeznania te są sprzeczne wewnętrznie, a także sprzeczne między sobą, zeznania te są nielogiczne, niekonsekwentne, co powinno doprowadzić Sąd I instancji do odmówienia im wiarygodności.

2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, mianowicie przepisu art. 391 § 1 k.p.k., poprzez nieodczytanie na rozprawie protokołów przesłuchania świadka koronnego zawierających istotne i odmienne od ujawnionych okoliczności.

Nadto w zakresie poszczególnych czynów objętych wyrokiem:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w zorganizowanej grupie zbrojnej z terenu M., w oparciu jedynie o zeznania świadka koronnego (czyn z pkt I wyroku);

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, a polegający na uznaniu, że oskarżony J. B. (1) brał udział w porwaniu G. Ż., w sytuacji, gdy zeznania świadka koronnego zawierają sprzeczności, są niespójne i niekonsekwentne w zakresie przebiegu zdarzenia (czyn z pkt II wyroku);

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w napadzie na terenie bazy przy ul. (...) w P., w sytuacji, gdy opisu stanu faktycznego wynika, iż oskarżony nie był na miejscu zdarzenia, lecz spotkał się ze świadkiem koronnym po dokonaniu przez niego tego przestępstwa (czyn z pkt III wyroku);

6. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń, w zakresie napadu na bazę przy ul. (...) P., gdyż w uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdza, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w przestępstwie, a jednocześnie z opisanego stanu faktycznego wynika, iż spotkał się on ze świadkiem koronnym dopiero po dokonaniu przez niego przestępstwa (czyn z pkt III wyroku);

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w napadzie rabunkowym na terenie hurtowni (...) w S., w oparciu jedynie o zeznania świadka koronnego (czyn z pkt IV wyroku);

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w przywłaszczeniu samochodu z ładunkiem odzieży na szkodę spółki cywilnej (...) w S., w oparciu jedynie o zeznania świadka koronnego (czyn z pkt V wyroku);

9. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie ustaleń w zakresie napadu rabunkowego w nocy 19 czerwca 1998 w N., w oparciu o nieujawnione i nie potwierdzone przez świadka koronnego na rozprawie zeznania (czyn z pkt VI wyroku);

10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w napadzie rabunkowym na firmę PHU (...), w oparciu jedynie o zeznania świadka koronnego (czyn z pkt VII wyroku);

11. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w uprowadzeniu mieszkańca B., właściciela hurtowni artykułów chemicznych, w sytuacji, gdy zeznania świadka koronnego w tym zakresie nie zostały zweryfikowane za pomocą żadnego innego dowodu (czyn z pkt VIII wyroku);

12. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w (...) w sytuacji, gdy świadek koronny nie był pewny, kto brał udział w tym przestępstwie, nie był w stanie opisać roli oskarżonego J. B. (1) i żaden inny dowód nie potwierdził sprawstwa oskarżonego B. (czyn z pkt IX wyroku);

13. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) uczestniczył w napadzie na dom M. i J. H. (1) w miejscowości T., w oparciu o zeznania świadka koronnego, który nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, ani nie uczestniczył w tym przestępstwie, a więc na podstawie dowodu pośredniego, nie potwierdzonego innymi dowodami (czyn z pkt X wyroku);

14. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 424 § 1 k.p.k., gdyż ustalając stan faktyczny Sąd nie określił, kto zabrał pistolet pokrzywdzonemu H. skazując jednocześnie oskarżonego J. B. (1) za to przestępstwo (czyn z pkt XI wyroku);

15. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. B. (1) brał udział w przywłaszczeniach samochodów typu TIR, w sytuacji, gdy zeznania świadka koronnego są w tym zakresie niewiarygodnie i budzą szereg uzasadnionych wątpliwości (czyny z pkt XII i XIII wyroku).

Na podstawie 427 § 1 k.p.k. i 437 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istotny sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego W. W. (1) zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w zakresie punktów XIV i XV sentencji w/w wyroku w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej i kontrolowanej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego M. K. (2) z jednoczesnym pominięciem sprzeczności zachodzących w treści jego kolejnych zeznań, a nadto poprzez zastosowanie wzajemnie

wykluczających się logicznie stwierdzeń w odniesieniu do oceny wiarygodności tego świadka, co doprowadziło do wadliwego ustalenia, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwa;

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej i kontrolowanej oceny dowodów, wyrażające się w dowolnym przyjęciu, że W. W. (1) miał świadomość przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej, z jednoczesnym zaniechaniem wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia podstaw tak poczynionej konkluzji, w szczególności w sytuacji w której ani świadek koronny M. K. (2), ani świadek R. T. nie byli w stanie podać żadnych szczegółowych informacji na temat osoby W. W. (1), a zatem także informacji pozwalających na odtworzenie zakresu świadomości oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do dowolnych ustaleń w zakresie strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XIV sentencji wyroku;

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej i kontrolowanej oceny dowodów w postaci zeznań świadków A. B., R. S., A. P. (1) i A. K. w zakresie, w którym w/w świadkowie zeznawali na temat okoliczności, które uprawniają do twierdzeń o braku wiarygodności depozycji świadka koronnego M. K. (2), a czego konsekwencją było pominięcie treści zeznań w/w świadków i wadliwe uznanie zeznań świadka koronnego za wiarygodne.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., wniósł aby Sąd II instancji, działając na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., uchylił rozstrzygnięcie w odniesieniu do pkt XIV i XV sentencji wyroku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego J. B. (1) okazała się częściowo zasadna. Na taką samą ocenę nie zasługiwała apelacja obrońcy W. W. (1).

Dla obu środków zaskarżenia charakterystyczne jest postawienie tożsamego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 § 1 k.p.k. oraz 366 § 1 k.p.k., a w przypadku obrońcy J. B. (1) także obrazy art. 391

§ 1 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Motywacja wskazana w apelacjach również jest podobna, albowiem kwestionuje wiarygodność świadka koronnego. Obrońca J. B. (1) skonstruował odrębne zarzuty – pierwszy pod postacią obrazy wskazanych powyżej przepisów postępowania, a ponadto w zakresie każdego z przypisanych temu oskarżonemu czynów zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych, które doprowadziły Sąd Okręgowy do uznania J. B. (1) za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów. Pomimo pewnej skuteczności obrońcy J. B. (1) stwierdzić należy, że błąd w ustaleniach faktycznych najczęściej wynika z naruszenia art. 7 k.p.k. (błąd dowolności) lub 410 k.p.k. (błąd braku), albo obu tych przepisów.

Przyznać należy, że jeśli chodzi o zdarzenie z dnia 19 czerwca 1998 r. w N. (czyn z punktu VI wyroku) doszło do skazania na skutek rażącego naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k., albowiem Sąd Okręgowy dokonał ustaleń na podstawie zeznań świadka koronnego M. K. (2) znajdujących się na k. 73 (str. 15 uzasadnienia), natomiast w toku rozprawy ujawnił jego zeznania z k. 71, dotyczące planowanego napadu na jubilera. W realiach przedmiotowej sprawy zachodziła konieczność zastosowania art. 391 § 1 k.p.k., ponieważ świadek nie pamiętał przebiegu zdarzenia, a wręcz stwierdził, że nazwa N. nic mu nie mówi (k. 3790 – 3806). Z powyższego względu należało uchylić orzeczenie o karze łącznej i wyrok w zakresie punktu VI, a sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Podczas powtórnego przeprowadzenia rozprawy należy wziąć pod uwagę zakaz reformationis in peius.

Co do zasady Sąd Apelacyjny podziela poglądy wyrażone w środkach odwoławczych, a dotyczące oceny dowodu z zeznań świadka koronnego. Dowód jako nie pochodzący od osoby o nieposzlakowanej przeszłości powinien być logiczny, konsekwentny, stanowczy oraz **potwierdzony innymi źródłami dowodowymi**. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, przy zastosowaniu art. 5 § 2 k.p.k. Sąd II instancji uniewinnił J. B. (1) od czynów z punktów VIII, X, XI, XII wyroku.

Rację ma obrońca oskarżonego twierdząc, że świadek koronny relacjonując napad w miejscowości T. w dniu 4.08.1996 r. posiadał wiedzę z tzw. słyszenia i choć podawał, że pochodziła ona od wszystkich sprawców napadu, to nie można uznać jej za pewną. Tym bardziej w aktach sprawy nie można doszukać się przesłanek przemawiających za tym, że oskarżony B. dysponował bronią palną, pochodzącą z tego napadu. Podobnie pochopną decyzją byłoby utrzymanie w mocy skazania J. B. (1) za przestępstwo na szkodę nieustalonego mieszkańca B. „w nieustalonym dniu jesienią 1999 r.” Dwa czyny zakwalifikowane przez Sąd Okręgowy jako ciąg przestępstw, a mające polegać na napadzie „w nieustalonym okresie czasu w latach 1997 – 2000 w okolicach M. na dwa tiry metodą na „policjanta” także nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach. Nie ustalono pokrzywdzonych, zaś policjant o ps. (...) – J. G. choć potwierdził skazanie w toku innego postępowania, to zakwestionował swoje sprawstwo (k. 3743 – 3744).

W przypadku uprowadzenia G. Ż. apelacja obrońcy J. B. miała charakter polemiczny. Tylko skarżący widzi rozbieżności w zeznaniach M. K. (2), pomimo, że dostrzegł etap i czas ich składania.

Według Sądu Apelacyjnego nie stanowi, tak jak uważa autor apelacji, istotnej różnicy podanie przez świadka koronnego, że napisał list do rodziny pokrzywdzonego w jego imieniu, a następnie użył sformułowania w liczbie mnogiej, że postanowili napisać list z żądaniem okupu do rodziny i tak zrobili. Działanie we współdziałaniu jest utożsamiane z własnym i odwrotnie. Podobnie sytuacja wygląda z kwotą okupu – świadek składał zeznania wielokrotnie i im więcej upłynęło czasu od zdarzenia tym bardziej zauważalne jest osłabienie pamięci co do faktów o mniejszym znaczeniu. Bynajmniej Sąd Okręgowy w ustaleniach faktycznych przyjął mniejszą wartość wynikającą z najwcześniejszych zeznań, zgodnych zresztą z relacją B. Ż.. W sprawie tej, na podstawie tego samego materiału dowodowego zostali skazani współsprawcy. M. K. nie był obecny cały czas z porwanym i z tego powodu mógł nie znać wszystkich szczegółów jego traktowania w czasie pozbawienia wolności.

Słusznym jest pogląd skarżącego, że uprzednio wydany wyrok skazujący nie jest dowodem w sprawie o czym świadczy przedmiotowy wyrok w części uniewinniającej, jednakże nie bez znaczenia jest również to, że prawomocnie w sprawie XVIII K 217/09 został skazany M. B.. Sąd II instancji jest odmiennego zdania niż obrońca J. B. i nie uważa, że przywołanie sygnatury wyroku skazującego świadczy o braku samodzielności orzeczniczej. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniesienia do skazań osób występujących w charakterze świadków sąd ad quem odbiera jako chęć wykazania, że zeznania M. K. (2) przedstawiają rzeczywisty przebieg zdarzeń.

Jeśli chodzi o napad na instytucję finansową Ż., to skarżący mylą się przekonując, że jedynym źródłem wiedzy są depozycje M. K. (2). W/w podał takie szczegóły, które mogły być znane wyłącznie sprawcy. Doszło do podziału ról – M. G. (1) na miejsce udał się z W. W. (1). Rolą W. W. było oczekiwanie na M. G. (1), żeby później przesiąść się do innego samochodu, a skradziony spalić. Na okoliczność tego czynu został przesłuchany M. G. (1), potwierdził przebieg zdarzenia za wyjątkiem tego, że nie było ich czterech, a trzech. Co prawda sąd meriti nie odniósł się do tej spornej kwestii, niemniej pamiętać należy, że **prawdomówność jest gwarantem utrzymania statusu świadka koronnego**.

W. P. – pracownik firmy (...), po napadzie widział tylko samochód koloru czerwonego odjeżdżający z piskiem opon, taki sam jakim kilka dni wcześniej przyjechali dwaj mężczyźni robiący rozeznanie w siedzibie firmy. Zeznając w formie spontanicznej, na rozprawie podał, że było 2 mężczyzn w samochodzie, po odczytaniu zaś zeznań z k. 642 – 644 (t. IV) wskazał, że nie jest w stanie określić liczby osób (k. 3602 – 3603).

W ocenie Sądu Odwoławczego wersja M. K. polega na prawdzie w zakresie tego, że W. W. czekał na M. G., który nie mógłby pozwolić sobie na stratę czasu związaną z uruchomieniem pojazdu i opóźnieniem ucieczki.

M. G. złożył mało konkretne zeznanie, co do towarzyszącego mu sprawcy. Podał orientacyjny wiek ok. 30 lat i wzrost – ponad 166 cm. Nie czyni to przełomu, gdyż obaj oskarżeni są w podobnym wieku, a ponadto świadek stwierdził, że nie rozpoznałby współsprawcy. Faktem jest, że M. G. nie umniejszał swojej roli, co nie wyklucza jednak, że kierując się solidarnością przestępczą nie był zainteresowany ujawnieniem organom ścigania pozostałych osób. Poza tym nie mógł mieć pewności, że nie był widziany wraz z innym mężczyzną przez osoby postronne.

Należy także wziąć pod uwagę, że jego zeznania w dalszej części w odniesieniu do przebiegu zdarzenia korespondują z zeznaniami M. K. (k. 4092 – 4092v).

Zapewne obrońcy W. W. i J. B., przynajmniej teoretycznie mogliby zadać pytanie czy do wykonania tego czynu, o określonym przebiegu nie byłaby wystarczająca liczba trzech sprawców, jak wynika to z zeznań M. G..

Ustosunkowując się do mogących wystąpić potencjalnie wątpliwości, rodzących się w konfrontacji zeznań M. G. z depozycjami M. K., stwierdzić należy, że zrealizować znamiona przestępstwa mogłyby równie dobrze 2 osoby (M. G. i mężczyzna określany przez niego jako kierowca), gdyby wcześniej zabezpieczyli sobie drugi, legalny samochód.

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji dokonał trafnej oceny zeznań M. K. i poczynił na ich podstawie stosowne ustalenia faktyczne, tym bardziej że w toku rozpoznawania sprawy nie ujawniły się wątpliwości, co do wiarygodności świadka koronnego.

Opis zdarzenia na szkodę Centrum Handlowo – Budowlanego B. W. oprócz świadka koronnego złożył W. W. (3), który spełnił niebagatelną rolę, albowiem wskazał przewożony towar i sposób zabezpieczenia terenu.

Prawidłowo stwierdził Sąd Okręgowy, że w odniesieniu do pozostałych czynów depozycje M. K. (2) znajdują uzasadnienie w relacjach samych pokrzywdzonych w zakresie przebiegu zdarzenia, pomimo, że nie byli w stanie rozpoznać sprawców.

Analiza akt sprawy nie upoważnia obrońcy J. B. (1) do wypowiedzania tezy, że oskarżony nie brał udziału w napadzie na bazę Przedsiębiorstwa (...) w P.. Obrońca nie kwestionuje bowiem, że na temat sprawstwa J. B. zeznawał świadek koronny, jednakże jego zdaniem sąd wyciągnął błędny wniosek, ponieważ z relacji M. K. wynika tylko to, że przyszedł on do jego domu po zajęciu. Skarżący pomija jednak zeznania tego świadka z k. 3973, kiedy zapytany o rolę J. B. podał, że S. (poprzednie nazwisko) stał „na świecy”. Nie było możliwe uszczegółowienie zdarzenia, gdyż M. B. podczas rozprawy stwierdził, że wskutek urazu utracił pamięć. Rozpoznawał jedynie swoje podpisy pod ujawnionymi mu protokołami, nie potrafił ustosunkować się do zeznań.

Podczas rozprawy świadek koronny wielu szczegółów nie pamiętał, co nie czyni zasadnym zarzutu obrońcy J. B. (1), że jego mandant nie wziął udziału w napadzie rabunkowym na hurtownię PHU (...), skoro wcześniej świadek bez żadnych wątpliwości na niego wskazał.

Niezasadna okazała się apelacja obrońcy W. W. (1) w zakresie w jakim zarzuca dokonanie błędnych ustaleń faktycznych dotyczących napadu na szkodę firmy (...) z przyczyn omówionych przy okazji apelacji wniesionej na rzecz J. B. (1). Także i w tym środkiem odwoławczym podjęto próbę zdyskredytowania zeznań świadka koronnego.

Z tego powodu, że Sąd Okręgowy uniewinnił W. W. od popełnienia dwóch z zarzucanych mu czynów uwzględniając fakt, że ww. od 10 kwietnia 1994 r. do 12 marca 1998 r. był pozbawiony wolności nie można wyprowadzać wniosku, że świadek koronny był niewiarygodny również co do pozostałych dwóch przypisanych mu wyrokiem czynów. Pamiętać bowiem należy, że najwyraźniej M. K. nie potrafił umiejscowić tych zdarzeń w czasie o czym świadczy przyjęcie w akcie oskarżenia orientacyjnie, że miał on działać w nieokreślonym okresie czasu w latach 1997 – 2000.

Wspólny obydwu skarżącym jest zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym i udziału w niej oskarżonych.

Również i w tej kwestii apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd I instancji dokonał obszernej analizy i zawarł ją na str. 29 – 34 uzasadnienia, wskazał którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a zawarta tam ocena nie zawiera błędów natury faktycznej, bądź logicznej.

Na temat struktur grupy (...) oprócz świadka koronnego zeznawał M. M. (3) (k. 3627 – 3628, k. 2127 - 2130 t. XI). Spośród grupy (...) znał M. czyli M. K., F., jakiegoś U.. Z grupą (...) miał kontakt poprzez zbierane haraczy. Według M. G. (1) jego dobry znajomy M. K. opowiadał mu na temat grupy (k. 4092 – 4092v). Sam M. K. (k. 3765 – 3766,

3745, 3779, 3807) opisał członków grupy, przywódcę w tym J. B. i W.. Tego ostatniego określił jako „żołnierza”, nie pełniącego funkcji przywódczych. Pojawiał się w towarzystwie ludzi, którzy przyjeżdżali z R. C.. Świadek koronny zeznawał na temat oskarżonych do początku, co czyni go wiarygodnym (k. 99, k. 207, k. 380). W ujawnionych bez sprzeciwu stron zeznaniach M. B. wśród członków grupy umiejscowił J. B., W. W. jako „przeplatającego się” z pozostałymi. Zeznania z k. 2160 – 2162, 21777 – 2183, 3745- 3776 dotyczą broni , funkcjonowania grupy.

Obrońca W. W. podniósł, że w procesie wnioskowania nie uwzględniono zeznań A. B., R. S., A. P. (1) i A. K..

W przekonaniu Sądu odwoławczego, Sąd I instancji przedstawił racjonalny powód - trudno oczekiwać złożenia obciążających zeznań od osób, które same wypierały swój udział w grupie przestępczej, nawet jeśli zostały skazane za ten czyn. Przykładowo: R. S. (k. 4092) podał, że nigdy nie postawiono mu zarzutu udziału w grupie przestępczej (...). Nie mu nie mówi nazwisko C., ani żeby wiedział, że na terenie M. działała jakaś grupa przestępcza. A. P. z kolei ograniczył się jedynie do skwitowania, że miał zarzut kierowania grupą w okresie od 2004 – 2009.

Także i w tym przypadku zeznania M. K. zostały poparte wskazanymi w uzasadnieniu dowodami, a poza tym jego relacje ze względu na obdarzenie ich walorem wiarygodności dają pełną podstawę do przyjęcia istnienia grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, mającą na celu popełnianie przestępstw. Grupa posiadała przywódcę, „księgowego” określoną strukturą, stosowała system nagród i kar. W odniesieniu do apelacji W. W. w ślad za Sądem I instancji stwierdzić należy, że „branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej” nie musi wiązać się z popełnianiem przestępstw, wystarczająca jest świadoma przynależność do takiej grupy. Z zeznań świadka koronnego nie wynika by był on przypadkowym sprawcą przestępstwa, choć nie pełnił roli wiodącej (k. 3804). R. T. opisał popełnione przez niego przestępstwo, inne niż będące przedmiotem postępowania (k. 4037 – 4038). Materiał dowodowy dotyczący obydwu oskarżonych jest spójny. Świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym u J. B. wynikała nie tylko z tego, że wskazywano na niego jako sprawcę przestępstw, ale też osobę posiadającą broń palną. Jeżeli chodzi o W. W. to również istnieją dowody wskazujące na popełnianie przez niego przestępstw, jak też uczestnictwo w spotkaniach grupy.

W części w jakiej wyrok został utrzymany w mocy wobec obydwu oskarżonych apelacje nie wykazały, aby działaniu M. K. (2) towarzyszył zamiar wyrządzenia krzywdy oskarżonym. W toku wielu przesłuchań wyjawiał okoliczności popełnionych przestępstw, ich przedmiot, osoby współdziałające. Wyłącznie skarżący oceniają relacje świadka koronnego jako pełne sprzeczności, niekonsekwentne. Drobne rozbieżności wynikające z upływu czasu nie czynią M. K. niewiarygodnym.

Wyrok oprócz tej części w jakiej zapadło orzeczenie o charakterze reformatoryjnym i kasatoryjnym został wydany z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7 k.p.k. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. W związku z powyższym zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sądowi odwoławczemu trudno odnieść się do zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. , bo o ile w przypadku obrońcy J. B. w zakresie jednego z czynów został on uznany za zasadny, to w pozostałej części, jak też w apelacji drugiego z obrońców nie wskazano żadnej argumentacji na poparcie tezy, że ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o niepełny czy nieujawniony materiał dowodowy. Z kolei art. 4 k.p.k. wyraża zasadę obiektywizmu. Z analizy akt sprawy nie wynika, aby Sąd Okręgowy uchylił się od oceny dowodów korzystnych dla oskarżonych, a orzeczenie oparł tylko na niekorzystnych. Apelacje nie były w stanie skutecznie podważyć oceny dowodów zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie wówczas, gdy przeprowadzono wszystkie dowody, a pozostały wątpliwości nie dające się usunąć, które następnie zinterpretowano na niekorzyść oskarżonych. Jeszcze raz podkreślić należy, że Sąd odwoławczy rozumiejąc szeroko znaczenie art. 5

§ 2 k.p.k., a nadto uwzględniając, że nie zawsze zeznania świadka koronnego, na skutek nieustalenia pokrzywdzonych znajdowały oparcie w innych dowodach, uniewinnił J. B. od czynów wskazanych w wyroku. Powyższe doprowadziło do wymierzenia nowej kary łącznej.

Wskazać również należy, iż karalność czynów zarzuconych J. B. (1) w punktach III i VI aktu oskarżenia nie uległa przedawnieniu.

Pierwszego z tychże czynów oskarżony dopuścił się w czerwcu 1997 r. drugiego natomiast w dniu 19 czerwca 1998 r.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2005 r., sygn. akt V KK 63/05 (LEX nr 149655), jeżeli przed dniem 1 września 1998 r., na podstawie dotychczasowych przepisów, to jest art. 105 i 106 k.k. z 1969 r., nie nastąpiło przedawnienie, kwestię przedawnienia karalności ocenia się według art. 101 i 102 k.k., niezależnie od tego, czy do oceny prawnej konkretnego zachowania stosuje się - z uwagi na treść art. 4 § 1 k.k. - przepisy kodeksu karnego z 1969 r. jako ustawy względniejszej, czy też nie.

Powyższe oznacza, iż do czynów, o których mowa w punktach III i VI aktu oskarżenia zastosowanie mają przepisy art. 101 i 102 k.k. z 1997 r. Ustawa nowelizująca m.in. art. 101 k.k. z dnia 3 czerwca 2005 r., która weszła w życie w dniu 5 sierpnia 2005 r. wprowadziła w § 1 pkt 2a, z którego wynika, że karalność czynu stanowiącego występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat ustaje po upływie lat 15. Z przepisów intertemporalnych ww. ustawy (jej art. 2) wynika natomiast, że do czynów popełnionych przed jej wejściem w życie stosuje się przepisy kodeksu karnego o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Ponieważ karalność czynów zarzuconych J. B. (1) nie upłynęła w dniu nowelizacji ustawy (stałoby się to odpowiednio w czerwcu 2007 r. i czerwcu 2008 r.), dlatego też termin ten został wydłużony do dnia czerwca 2012 r. jeżeli chodzi o czyn z punktu III aktu oskarżenia i do czerwca 2013 roku odnośnie czynu z punktu VI aktu oskarżenia. Zarzuty popełnienia tychże przestępstw postawiono J. B. (1) w dniu 27 kwietnia 2010 r., a ogłoszono je mu 29 kwietnia 2010 r. Z uwagi na fakt, że z art. 102 k.k. wynika, iż jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 k.k. wszczęto postępowanie przeciwko osobie, jak ma miejsce w niniejszej sprawie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa ustaje z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu. Dlatego też stwierdzić należy, iż karalność czynu zarzucanego ww. oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia (pkt II wyroku) upłynie w czerwcu 2022 r., a czynu z punktu VI aktu oskarżenia (w V wyroku) w czerwcu 2023 r., natomiast czyn z art. 258 § 2 k.k. ulegnie przedawnieniu we wrześniu 2015 r.

W przypadku J. B. Sąd I instancji uwzględnił wszystkie czynniki kształtujące kary jednostkowe określone w art. 53 k.k. takie jak granice ustawowego zagrożenia, stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynów, ich ilość i niebagatelną rolę pełnioną przez oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstw. Sąd odwoławczy w zaistniałej sytuacji procesowej zaakceptował ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie i wobec J. B. orzekł karę na zasadzie najczęściej stosowanej tj. asperacji - 9 lat pozbawienia wolności. Kara ta winna osiągnąć swój cel w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Również kary wymierzonej W. W. nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową, w stopniu nie dającym się zaakceptować. Wręcz przeciwnie karę tę należy uznać za wyważoną, uwzględniającą ustawowe zagrożenie przypisanych wyrokiem przestępstw i uprzednią karalność.

Kwotę wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podst. § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd orzekł o kosztach postępowania.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.